

Ò SMÙTNY MÒRZĚCĚ- MÒRSCZI PANNIE

Joanna Fopke - Szkoła Podstawowa w Chwaszczynie

Dôwno temù na Kaszëbach w Gduńskù żił sobie jeden chłop. Mieszkôł òn w môlim bùdinkù na sztrądze z białką i pãkną córką. Córka miała miono Katarzëna. Żëlë w wiôldzi biédze. Czej Katarzëna bëła môlim dzieckã mùsza mieszkac w môli jizbie z kuchnią i kąpnicą.

Ale córeczka nigdë nie narzëka, leno sprząta i pòmôga starszim jak rozmia i wiedno wëchôdało ji to dobrze.

Temù, że lëdze ti mieszkelë bliskò mòrza Kasza czãsto wëchôda na sztrąd i wzërała na mòrszczé wałë abò na mòrską gladã. Tej sobie tak rozmiszla.

- Ach, Bòże pomóżë mòjim starszim! Mieszkómë w biédze, słabò nama sygò na jedzenié! A më doch nick złégò nie zrobilë.

Katarzëna czëła òd swòji starczy ò królu mòrza, Gòskù, jaczi może zjiscëc żëczbë tëch, chtërny wëpòwiôdają je na sztrądze. Ju chcała òdińc, czej ùzdrzała, że wòda sã rozstãpia i zrobiła sã szerokò darga w glãbiznã mòrza.

Zdzëwionô zawòła:

- Czë to të Gòskù, królu mòrza?

Zarô ùczëła głos z mòrza:

- Pòj za tim głosã. Jô ce pòmògã.

Kasza nimò starchù szła przed siebie i chca òbòczëc co sã stónie. Darga bëła baro, baro długô. Katarzënie wëdôwało sã, że jidze ju czile gòdzënów. Kùreszce doszła do kùńca, stanãła i rozezdrza sã wkół. Narôz stanął przed nią wiôldzi pón zrobiony jakbë całi z wòdë. Na głowie miôł kòronã zrobionã z jantara, a w rãce trzimôł wiôldzi, złoti trójzãb.

Dzëwczã òd razu poznało, że to Gòsk- pón mòrza. Klëkła przed nim i rzekła:

- Panie, to të jes pewno Gòsk, król mòrza. Czegò chcesz òd mie?

Wòdny król wëzdrzôł na nią i rzekł spòkójno:

- Jo, to jô jem Gòskã, królã naszégò mòrza. Ale to të mie wezwała. Co mògã dlô ciebie zrobic?

Katarzëna zmiësza sã na te słowa, ale z całã prôwdã òdpòwiedza:

- Jô bë chca ò panie, żebë të pomógł mòjim starszym.
Gòsk przez chwilã sã rozmiszlôł a pòtemù òdrzekł:

- Dobrze, pòmògã twòjim starszym, ale nié za darmò.
Dóm jima nową chëcz, zwiërzãta i wiele dëtków, ale të za to
bãdziesz mùsza òstac ze mną. Òstóniesz królową mòrza, a
Twòje nodzi zamiénia sã w rëbi ògón i bãdziesz mùsza
zamieszkac tu w mòrzu razã ze mną.

Katarzëna mòckò zajisca sã czej ùczëła ne słowa i ju chca
ùcekac précz ale Gòsk dodôł:

-Bãdziesz mia tu dobrze i bãdziesz mògła pòdplëwac do
sztrądu i òdwiëdzac swòjich starszych.

Katarzëna pòmësła nad tim: Ji starszi mdą mielë dobré żëcé.
Niczegò jima nie mdze felowało òkróm jich córczi -
natëchstopach òdwrócëła sã w stronã Gòska i rzekła:

-Dobrze królu, mògã òstac ù ciebie, żelë dôsz mòjim starszym
to, co të òbiecôł!

Gòsk wezdrzôł na nią i òdrzekł:

-Dobrze, robiã co chcesz.

I wëcygnął rākã do ni. Katarzëna pòłożëła rākã na jegò rãce.
Tej zanurzëlë sã w wòdze i Katarzëna przemieniła sã w
Mòrzëcã z rëbim ògónã, chtërnô do dzysôdnia je znónô jakno
Mòrskô Panna.

Katarzëna kòżdégò dnia pòdplëwała do brzegù i czeka na
swòjich starszëch ale jich nie bëło. Rôz ùczëła jak na lądze
jeden z chłopów gòdôł, że ji starszi pò strace córczi tak sã
zajicëlë, że ùmerlë z żôlu i tesknotë.

Katarzëna sã rozplaka. Chùtkò òdplënała do swòjégò
pòdwòdnégò królestwa i nigdë sã ju stąd nie rëszeła. Òd tegò
czasu pò Kaszëbach jidze powiada ò smùtny Mòrzëcë, co
pòswiãca swòje żëcé za bògactwò swòjich starszych.